

NUŽ SNU



ROBERT JORDAN

FANTOM Print
2015

Copyright © 2005 by The Bandersnatch Group, Inc.
The phrases „The Wheel of Time®” and „The Dragon Reborn™” and the snake-wheel
symbol are trademarks of Robert Jordan
Translation © Dana Krejčová
Cover © Michael Komarck
Map by Ellisa Mitchell and Thomas Canty

ISBN 978-80-7398-325-3

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint



PROLOG

UHLÍKY PADAJÍ DO SUCHÉ TRÁVY

Slunce šplhalo k poledni a natahovalo stíny Galada a jeho tři ozbrojených společníků, zatímco klusali po silnici vedoucí přes les. V lese rostly duby, kaliny, borovice a javory, jimž se nyní na jaře nalévaly pupeny. Galad se snažil na nic nemyslet, ale do duše se mu pořád vkrádaly nepatrné maličkosti. Všude vládlo až na dusot koňských kopyt ticho. Ani pták nezazpíval, ani veverka nezašvitořila. Na tuto roční dobu bylo příliš velké ticho, jako by les zdržoval dech. Silnice byla zdejší hlavní obchodní cestou už dávno před vznikem Amadicie a Tarabonu a z udusaného žlutého jílu místy vyčnívaly dlažební kameny. Volem tažený žebříňák daleko před nimi byl jedinou známkou, že kromě nich tu jsou nějakí lidé. Obchod se přesunul na sever, statky a vesnice se vytrácely a Aelgarovy slavné ztracené doly zůstávaly ztracené v horách zvedajících se o pár mil dál na jih. Na jihu se také sbírala černá mračna slibující odpoledne déšť, pokud je vítr neodežene jinam. Nad krajem lesa poletoval sem a tam červenokřídlý luňák a pátral po kořisti. I Galad sám byl na lovu, jenomže v srdci, nikoliv v lese.

V dohledu se objevil statek, který Seančané věnovali Eamonu Valdovi, a Galad přitáhl otěže a přál si, aby měl na hlavě přílbu a mohl zaměstnat ruce dotahováním podbradního řemínku. Místo toho si jen upravil opasek s mečem a předstíral, že se mu posunul. Nosit zbroj nemělo smysl. Pokud dopoledne proběhne podle očekávání, stejně by si musel kyrys a osnít sundat, a pokud to dopadne obráceně, zbroj by mu poskytla stejně chabou ochranu jako bílý kabát.

Budova – kdysi venkovský zámek amadicijského krále – byla vlastně obrovský dřevěný palác s modrou střechou a červenými balkony a věžičkami v rozích, zvedající se na kamenných základech připomínajících nízký kopec. Stáje, stodoly, čeledníky a dílny se krčily u země na rozlehlé mýtině kolem zámečku, ale i ty byly červenomodré a stejně nádherné. Byla vidět hrstka lidí přecházejících sem a tam, z téhle vzdálenosti jen mřávé postavičky, a pod dohledem dospělých si hrály děti. Scéna působila normálně v nenormálním světě. Galadovi společníci seděli v sedlech, přílby a kyrysy vyleštěné, a pozorně ho sledovali. Koně netrpělivě podupávali, krátká jízda z tábora je ještě neunavila.

„Je zcela pochopitelné, pokud si to chceš rozmyslet, Damodrede,“ poznamenal po chvíli Trom. „Je to dost tvrdé obvinění, drzé, ale –“

„Nic si rozmýšlet nepotřebuju,“ skočil mu Galad rychle do řeči. Rozhodl se už

včera. Ale byl vděčný, protože mu Trom poskytl úvod, jaký potřeboval. Když vyjel z tábora, prostě se objevili a beze slova se k němu přidali. Tenkrát nebylo co říkat. „Ale co vy tři? Hodně riskujete, když mě sem doprovázíte. A to riziko je zbytečné. Ať to dopadne jakkoliv, bude proti vám vzneseno obvinění. Tohle je moje věc a já vám dávám svolení jít si po svých.“ Znělo to příliš škrobeně, ale on dnes ráno nějak nemohl najít vhodná slova, ani si uvolnit krk.

Podsaditý muž zavrtěl hlavou. „Zákon je zákon. Aspoň můžu využít svou novou hodnot.“ Pod slunečním kotoučem na prsou bílého kabátce se mu skvěly tři zlaté kapitánské uzly ve tvaru hvězdy. V Jeramelu zemřela spousta vojáků včetně tří kapitánů. Tenkrát se Seančany bojovali, nedávali se s nimi dohromady.

„Ve službě Světlu jsem vykonal i pár temných věcí,“ poznamenal ponuře vyzábělý Byar a hluboko zapadlé oči se mu třpytily jako při osobní urážce, „temných jako bezměsíčná noc, a určitě jich několik dalších ještě vykonám, ale některé věci jsou příliš temné, než abychom je mohli dopustit.“ Tvářil se, že by si nejraději odplivl.

„Pravda pravdoucí,“ zamumlal mladý Bornhald a rukou v plechové rukavici si přešel přes ústa. Galad ho pořád ještě považoval za příliš mladého, i když byl jen o pár let mladší než on. Dain měl krví podlité oči, protože se večer dostal k pálenec. „Jestli jsi, byť ve službě Světlu, udělal něco špatného, pak musíš udělat něco správného, abys nastolil rovnováhu.“ Byar trpce zavřel. Tohle nejspíš původně říct nehodlal.

„Tak dobře,“ prohlásil Galad, „ale pokud se někdo z vás otočí, není to žádná hanba. Je to jen a jen moje věc.“

Když však pobídl koně do klusu, potěšilo ho, že za ním docválali a připojili se k němu. Bílé pláště za nimi povlávaly. Pochopitelně by byl jel sám, ale díky jejich přítomnosti ho možná rovnou neoběsí. Ne že by čekal, že to přežije. Co se muselo udělat, muselo se udělat, bez ohledu na cenu, jakou za to zaplatí.

Na kamenné rampě stoupající k zámečku kopyta koní hlasitě dusala, takže se všichni na rozlehlém nádvoří dívali, jak přijíždějí: padesát dětí v lesklé plátové a kroužkové zbroji a kónických přilbách, většina na koních, vedle nichž se krčili amadicijští štolbové v tmavých kabátech a drželi koně u huby. Balkony byly prázdné, objevilo se jen pár sluhů předstírajících, že zametají. Kolem Rhadama Asunawy, stranou od ostatních, stálo šest tazatelů, velkých chlapů se šarlatovou pastýřskou holí za slunečním kotoučem na pláštích, jako tělesná stráž. Ruka Světla stála vzděky stranou od ostatních dětí, což zbytek dětí schvaloval. Šedovlasý Asunawa, vedle jehož truchlivého obličeje vypadal Byar málem baculatý, byl jediný z přítomných dětí, kdo na sobě neměl zbroj, a jeho sněhobílý plášť zdobila pouze šarlatová hůl, což byl další způsob, jak se vydělit od ostatních. Galad se jen rychle podíval, kdo tu je, a dál upíral oči na jediného muže na nádvoří. Asunawa do toho možná byl nějak zapletený – to zatím nebylo jasné – ale pouze pan velicí kapitán mohl povolat hlavního inkvizitora k zodpovědnosti.

Eamon Valda nebyl zvláště velký, měl však tvrdý, tmavý obličej a tvářil se, že od všech očekává okamžitou poslušnost. Přinejmenším měl právo ji očekávat. Stál zde rozkročený, hlavu zdviženou, každým coulem velitel, a bílozlatý hedvábný tabard pana velicího kapitána, přehozený přes zlacený kyrys, měl hustěji vyšívaný, než kdy míval Pedron Niall. Bílý plášť se slunečním kotoučem na každé straně prsou, vyšitým zlatou nití, měl také z hedvábí. Přilba, již držel pod paží, byla zlacená, se

slunečním kotoučem na čele, a na levé ruce, na plechové rukavici, nosil těžký zlatý prsten s velkým žlutým safírem, do něhož byl vyřezán sluneční kotouč. Další dárek od Seančanů.

Když Galad a jeho společníci sesedli a zasalutovali s pěstí přes prsa, Valda se zamračil. Podlézaví štolbové přiběhli převzít otež.

„Proč nejsi na cestě do Nassadu, Trome?“ Z Valdových slov čísel nesouhlas. „Ostatní kapitáni už budou v polovině cesty.“ On sám na schůzky se Seančany jezdil pozdě, snad aby dokázal, že dětem zůstala alespoň stopa nezávislosti – ale že již byl připravený k odjezdu, bylo překvapivé; tato schůzka musela být vskutku důležitá – nicméně vždy zajistil, aby ostatní vysocí důstojníci přijeli včas, i když byla schůzka svolána ještě za tmy. Zjevně nebylo vhodné na nové pány příliš tlačit. Seančané dětem rozhodně příliš nedůvěřovali.

Trom se netvářil znepokojeně, jak by se dalo čekat od muže, jenž svou hodnost drží teprve měsíc. „Naléhavá záležitost, můj pane velicí kapitáne,“ opáčil uhlazeně a odměřeně se poklonil, ani o kousek víc nebo míň, než se od něj žádalo. „Jedno dítě pod mým velením obvinilo jiné dítě ze zneužití své příbuznosti a žádá o soud pod Světlem, což mu podle práva musíš zaručit či ho odmítnout ty.“

„Zvláštní žádost, můj synu,“ ozval se Asunawa a naklonil hlavu na stranu, než mohl promluvit Valda. Veleinkvizitor dokonce i mluvil smutně, jako by ho Tromova nevědomost bolela. Oči měl jako řevavé uhlíky v ohřívadle. „O právo soudu mečů obvykle žádá obviněný, většinou v případě, když ví, že by ho důkazy usvědčily. V každém případě nebyl soud pod Světlem žádán téměř čtyři sta let. Sděl mi jméno obviněného a já tu věc v tichosti vyřídím.“ Jeho tón by zmrazil i temnou jeskyni v zimě, ačkoliv oči mu stále hořely. „Jsme mezi cizinci a nesmíme dopustit, aby zjistili, že některé z dětí je schopné něčeho takového.“

„Žádost byla určena mně, Asunawo,“ štěkl Valda. Mračil se s neskrývanou nenávistí. Ale možná jen neměl druhého muže rád. Přehodil si plášť přes rameno, aby ukázal meč, položil ruku na dlouhý jílec a narovnal se. Valda byl vždycky na vznešená gesta, a nyní zvýšil hlas, takže ho nejspíš slyšeli i všichni uvnitř, a místo řeči rovnou deklamoval.

„Podle mého názoru by bylo záhodno obnovit mnoho starých způsobů, a tento zákon stále platí. Bude platit vždy, jak byl napsán. Světlo zaručuje spravedlnost, protože Světlo je spravedlnost. Sděl svému muži, že může vznést svou výzvu, Trome, a čelit tomu, koho obvinil, meč proti meči. Pokud se obviněný pokusí odmítnout, vyhláší, že tím uznal svou vinu a na můj rozkaz bude na místě oběšen. Jeho majetek a hodnost propadnou vyzyvateli, jak praví zákon. Domluvil jsem.“ Znovu se zamračil na veleinkvizitora. Možná ho opravdu nenáviděl.

Trom se znovu formálně uklonil. „Sdělil jsi mu to sám, můj pane velicí kapitáne. Damodrede?“

Galada zamrazilo. Ne strachem, ale jak se cítil prázdný. Když si Dain v opilosti nechal uklouznout zmatené klevety, které se k němu dostaly, a když Byar váhavě potvrdil, že to nejsou jenom klevety, popadl Galada vztek, spalující žár, který ho málem dohnal k šilenství. Byl si jistý, že mu praskne hlava, pokud mu dřív nepukne srdce. Teď byl jako led, už nic necítil. Taky se formálně uklonil. Většina toho, co hodlal říct, byla v zákoně, jenže on přesto volil slova opatrně, aby tu, která mu byla tak drahá, co možná ušetřil hanby.

NŮŽ SNŮ

„Eamone Valdo, dítě Světla, povolávám tě k soudu pod Světlem za nezákonný útok na osobu Morgasy Trakandovny, královny Andoru, a za její vraždu.“ Nikdo mu nedokázal potvrdit, zda je žena, již považoval za svou matku, skutečně mrtvá, ale musela být. Desítka mužů si byla jistá, že z pevnosti Světla zmizela předtím, než ji dobyli Seančané, a stejně tolik dosvědčilo, že nesměla odejít o své vlastní vůli.

Valdu to obvinění nijak nepřekvapilo. Usmál se, jako by litoval, že je Galad tak hloupý, když vznáší podobná obvinění, a zároveň se politování mísilo s opovržením. Otevřel ústa, ale Asunawa ho opět předešel.

„To je směšné,“ prohlásil tónem spíš truchlivým než rozhněvaným. „Odved'te toho hlupáka. Zjistíme, který temný druh hodlá zdiskreditovat děti, k nimž patří.“ Mávl rukou a dva hromotluční tazatelé udělali krok směrem ke Galadovi, jeden s krutým úsměvem, druhý s bezvýraznou tváří člověaka dělajícího svou práci.

Udělali však jen jeden krok. Po celém nádvoří zaznělo tiché zašustění, jak děti vytahovaly meče z pochev. Nejméně tucet mužů tasil meč úplně a držel ho volně u boku. Amadicijští pacholci se schoulili a snažili se být neviditelní. Kdyby se opovážili, nejradši by utekli. Asunawa se kolem sebe rozhlížel s nevěřičně zdviženým obočím a zatínal pěsti do pláště. Kupodivu i Valda se na okamžik zatvářil překvapeně. Zcela jistě nečekal, že po jeho prohlášení děti dovolí zatčení. Ale rychle se vzpamatoval.

„Vidíš, Asunawo,“ poznamenal téměř vesele, „děti se řídí mými rozkazy a zákonem, nikoliv rozmary nějakého tazatele.“ Natáhl ruku s přílbou, aby mu ji někdo odebral. „Tvé nesmyslné obvinění popírám, mladý Galade, a tvou ohavnou lež ti házím pod nohy. Protože to je lež, nebo alespoň naslouchání nějakých zlovlných drbů, které šíří temní druzi nebo další, kteří dětem chtějí škodit. V každém případě jsi mě sprostě očernil, takže přijímám tvou výzvu k soudu pod Světlem, při němž tě zabiju.“ To obřadu odpovídalo jen tak tak, ale odmítl obvinění a přijal výzvu. To bude stačit.

Uvědomil si, že stále drží přílbu v natažené ruce, a zamračil se na jedno z dětí, štíhlého Saldeje jménem Kasgar, a ten konečně přiběhl a přílbu mu odebral. Kasgar byl jenom podporučík a vypadal skoro jako kluk, i když měl velký zahnutý nos a husté, vzhůru zatočené kníry, avšak pohyboval se zdráhavě. Valda si odepjal opasek s mečem a podal mu i ten, přičemž nakvašeně mluvil.

„Postarej se o to, Kasgare. Je to čepel s volavkou.“ Pak si rozepjal hedvábný plášť, nechal ho spadnout na dláždění, shodil i tabard a sáhl po řemenech od kyrysu. Zřejmě nehodlal zjišťovat, zda mu bude někdo ochoten pomoci. Tvářil se klidně, jen v očích mu plál hněv slibující odplatu nejen Galadovi. „Tvoje sestra se prý chce stát Aes Sedai, Damodrede. Asi vím, odkud přesně se to vzalo. Bývaly doby, kdy bych tvé smrti litoval, ale dnes už ne. Tvou hlavu možná pošlu Bílé věži, aby ty čarodějnice viděly ovoce svých piklů.“

Když od Galada přebíral plášť a opasek s mečem, tvářil se Dain ustaraně. Přeshlapoval, jako by si nebyl jistý, zda dělá správnou věc. No, dostal příležitost, a teď už bylo pozdě měnit názor. Byar položil Galadovi ruku na rameno a naklonil se k němu.

„Rád útočí na paže a nohy,“ popisoval tiše a vrhal pohledy na Valdu. Podle toho, jak se mračil, se mezi nimi něco přihodilo. I když on se mračil i normálně. „Rád nechá protivníka krváčet tak dlouho, až se ten nedokáže postavit nebo zvednout meč,

než ho zabije. Je rychlejší než had, ale bude ti útočit na levou stranu, a bude totéž čekat od tebe.“

Galad kývl. Mnoha pravákům připadalo snazší útočit na levou stranu soupeře, ale u mistra šermíře to byla zvláštní slabina. Gareth Bryne a Henre Haslin ho nechávali šermovat oběma rukama, aby se to odnaučil. Zvláštní, že Valda rád protahoval boj. Galada učili, že má vše ukončit co nejrychleji a nejčistěji.

„Děkuju,“ zabručel a muž s propadlými tvářemi udělal kyselý obličej. Byar nebyl příjemný společník a zřejmě neměl v oblibě nikoho kromě mladého Bornhalda. Ze tří společníků byla jeho přítomnost pro Galada největším překvapením, nicméně tu byl a to se počítalo.

Valda stál uprostřed nádvoří ve zlatem vyšívaném bílém kabátě a s pěstmi v bok. Otočil se kolem dokola. „Všichni ustupte ke zdi,“ rozkázal. Kopyta zacvakala na dlažbě, jak děti i pacholci poslechli. Asunawa a jeho tazatelé popadli své koně za otěže a veleinkvizitor byl očividně vzteky bez sebe. „Udělejte nám místo. S mladým Damodredem se střetneme zde –“

„Odpusť mi, můj pane velící kapitáne,“ ozval se Trom s lehkou úklonou, „ale poněvadž se účastníš soudu, nemůžeš být soudcem. Kromě veleinkvizitora, který se soudu nesmí účastnit ze zákona, tu mám po tobě nejvyšší hodnost já, takže s tvým dovolením...?“ Valda se na něj zle zamračil, načež odkráčel a s rukama zkříženýma na prsou se postavil vedle Kasgara. Ostentativně podupával, jak byl netrpělivý.

Galad si povzdychl. Pokud všechno dopadne špatně, jak očekával, bude mít proti sobě jeho přítel nejmocnějšího muže mezi dětmi. Nejspíš by to tak nakonec stejně dopadlo, ale teď to bylo jisté. „Dohlédni na ně,“ nakázal Bornhaldovi a kývl hlavou na tazatele sedící na koních u brány. Asunawu jeho pohůnci stále obklopovali jako tělesní strážci a všichni drželi ruce na mečích.

„Proč? Ani Asunawa teď nesmí zasáhnout. To by bylo proti zákonu.“

Bylo těžké znovu si nepovzdechnout. Mladý Dain byl dítětem mnohem déle než on a jeho otec u sboru sloužil celý život, přesto mladík zřejmě věděl méně o dětech, než se o nich dozvěděl Galad. Pro tazatele bylo zákonem to, co řekli. „Prostě na ně dávej pozor.“

Trom se postavil doprostřed nádvoří s obnaženým mečem nad hlavou, čepel vodorovně, a na rozdíl od Valdy pronesl slova tak, jak byla napsána. „Pod Světlem jsme se tu shromáždili, abychom se stali svědky soudu pod Světlem, posvátného práva každého dítěte Světla. Světlo svítí na pravdu a tady Světlo osvítilo spravedlnost. Ať nikdo nepromluví kromě těch, kdo na to mají právo, a každý, kdo se pokusí zasáhnout, bude okamžitě sražen. Tady bude spravedlnost nalezena pod Světlem, silou paže a z vůle Světla. Bojovníci se setkají beze zbraně na místě, kde nyní stojím,“ pokračoval a spustil meč k boku, „a promluví si soukromě. Kéž jim Světlo pomůže nalézt slova, jimiž by ukončili toto krveprolití, protože pokud to neudělají, jedno z dětí bude dnes muset zemřít, jeho jméno bude vymazáno ze svitků a zapomenuto. Pod Světlem, tak se stane.“

Když Trom odcházel stranou, Valda zamířil do středu nádvoří a šel krokem nazývaným Kočka přechází nádvoří, což je nafoukané loudání. Věděl, že prolití krve žádná slova nezabrání. Pro něj už boj začal. Galad mu jenom vyšel vstříc. Byl téměř o hlavu vyšší než Valda, ale druhý muž se nesl, jako kdyby byl vyšší, a věřil ve své vítězství.

Tentokrát se usmíval opovržlivě. „Nemáš mi co říct, kluku? Není divu, vzhledem k tomu, že ti za chvíli srazí mistr šermíř hlavu. Ale než tě zabiju, chci, aby byla jedna věc jasná. Když jsem tu ženskou viděl naposledy, byla živá a zdravá, a jestli je teď mrtvá, tak toho lituju.“ Usmál se ještě víc, vesele i opovržlivě. „Byla to ta nejlepší štetka, jakou jsem kdy měl, a doufám, že si na ní ještě zarajtuju.“

Galada se zmocnil doruda rozžhavený vztek, ale podařilo se mu otočit se k Valdovi zády a odejít. Už v mysli přenášel vztek do plamenů, jak ho to jeho dva učitelé naučili. Muž, jenž bojuje ze vzteku, ve vzteku umírá. Než došel k mladému Bornhaldovi, podařilo se mu dosáhnout jednoty, jak to nazývali Gareth s Henrem. Vznášel se v prázdnotě a vytáhl z pochvy meč, který mu nabídl Bornhald. Lehce zakřivená čepel se stala součástí jeho těla.

„Co říkal?“ zeptal se Dain. „Chvilku ses tvářil jako vrah.“

Byar popadl Daina za ruku. „Neruš ho,“ napomenul mladíka.

Galad byl klidný. Jasně slyšel každé zavrzání sedla, každé dupnutí kopyta. Slyšel i mouchy o dva sáhy dál, jako by mu bzučely do ucha. Měl dojem, že dokonce vidí pohyb jejich křídel. Byl jedno s mouchami, s nádvořím, se dvěma muži uprostřed. Všichni byli jeho součástí, a sám sebe rušit nemohl.

Valda čekal na druhém konci nádvoří, než se Galad obrátí, a teprve pak tasil meč. Pohnul se rychle, meč se mu zablýskl v levé ruce a přeskočil do pravé. Znovu ho roztočil a pak ho pevně sevřel obouruč. Vykročil, znovu Kočka přecházející nádvoří.

Galad také zvedl meč a vyšel mu naproti, aniž by zaujal nějakou polohu, jak byl ovlivněn svým duševním rozpolžením. Nazývalo se prázdnota, a jen cvičené oko by poznalo, že prostě jenom nedává jednu nohu před druhou. Pouze cvičené oko by poznalo, že je dokonale vyrovnaný s každým stahem srdce. Valda svůj meč s volavkou nezáskal po známosti. Pět mistrů šermířů sedělo v radě, aby posoudili jeho schopnosti, a jednomyslně mu ten titul přířklo. Hlasování muselo být vždycky jednomyslné. Další způsob byl zabít nositele meče s volavkou v boji muž proti muži. Valda byl tenkrát mladší než Galad teď. Ale to nebylo důležité. Galad se nesoustředil na Valdovu smrt. Nesoustředil se na nic. Chtěl však Valdu zabít, i kdyby to znamenalo schovat meč, dobrovolně přivítat čepel s volavkou v těle, aby toho dosáhl. Klidně by to tak mohlo skončit.

Valda nemarnil čas manévrováním. V okamžiku, kdy byl na dosah, udeřil na Galadův krk sekem zvaným Sekání nízko visícího jablka, jako kdyby mu opravdu chtěl srazit hlavu. Existovalo několik možných reakcí, všechny mu intenzivním tréninkem vešly do krve, ale v koutku se vznášelo Byarovo varování i to, že ho právě na tohle upozornil sám Valda. Dvakrát. Galad si bez přemýšlení zvolil jinou cestu, ukročil trochu dopředu ve chvíli, kdy se Sekání nízko visícího jablka změnilo v Pohlazení leoparda. Valda překvapeně vykulil oči, když o kus minul Galadovo levé stehno, a vykulil je ještě víc, když mu po Roztínání hedvábí zůstal na pravém předloktí šrám, ale okamžitě provedl Vzlétající holubici tak rychle, že Galad musel uskočit, aby mu čepel neskončila v těle, a stěží útok odrazil Ledňáčkem kroužícím nad rybníkem.

Tancovali kolem sebe, prováděli jednotlivé figury a klouzali po dláždění. Ještěřka v trní se střetla s Trojitým bleskem. Lístek ve větru odrazil Úhoře mezi lekníny a Dva skákající zajáci potkali Kolibříka líbajícího medovou růží. Pohybovali se plav-

ně sem a tam, jako by ukazovali, co umějí. Galad zkoušel útok za útokem, ale Valda *byl* rychlý jako had. Tančící tetřev mu způsobil mělkou ránu na levém rameni a Luňák chytá holubici další, o něco hlubší, na levé paži. Řeka světla ho mohla stát celou ruku, kdyby neprovedl zoufale rychlý Děšť v prudkém větru. Sem a tam, čepele se neustále blýskaly a vzduchem se neslo řinčení oceli.

Galad netušil, jak dlouho bojují. Čas neexistoval, jenom tahle chvíle. Měl dojem, že se s Valdou pohybují jako pod vodou a jejich pohyb zpomalují mořské proudy. Valdovi na obličej vyrazil pot, ale dál se sebevědomě usmíval a šrám na předloktí, stále jediné zranění, jež mu Galad způsobil, mu zdánlivě nedělal sebemenší starosti. Galad cítil, jak se mu řine po obličej pot a pálí ho v očích. A po ruce mu stékala krev. Ty rány ho nakonec zpomalí, možná už se tak stalo, a schytl ještě dvě do levého stehna, které byly obě mnohem vážnější. V holince měl mokro a nevyhnul se lehkému kulhání, jež postupně zesilovalo. Jestliže měl Valda zemřít, muselo k tomu dojít brzy.

Schválně se zhluboka nadechl, pak ještě jednou, ústy, a znovu. Ať si Valda myslí, že mu dochází dech. Provedl Navlékání nitě, míře na Valdovo levé rameno, ale ne tak rychle, jak by byl mohl. Druhý muž ho snadno odrazil Vzlétající vlašťovkou, načech přešel do Skákajícího lva. Tím si Galad vysloužil třetí zásah do stehna. Neodvažoval se být rychlejší v obraně než v útoku.

Znovu zamířil na Valdovo rameno Navlékáním nitě, a pořád dokola, a celou dobu lapal otevřenými ústy po dechu. Jenom štěstí ho ochránilo před vážnějším zraněním. Nebo na tento boj možná skutečně svítilo Světlo.

Valdův úsměv se rozšířil. Byl přesvědčený, že je Galad na pokraji sil, vyčerpaný a v podstatě vyřízený. Když začal Navlékání nitě popáté a příliš pomalu, druhý muž vyrazil Vzlétající vlašťovkou už téměř ledabyly. Galad sebral všechny zbývající síly, změnil výpad a Kosením ječmene Valdovi přejel těsně pod hrudním košem.

Chvíli to vypadalo, že si Valda ani neuvědomuje, že je zraněný. Udělal krok, začal něco, co mohly být Kameny padající z útesu, pak vytřeštil oči, zavrával a meč mu vypadl z ruky a zachrastil na dláždění ve chvíli, kdy sám klesl na kolena. Rukama si hmatal po dlouhé sečné ráně na trupu, jako kdyby se snažil udržet vnitřnosti v břiše, otevřel ústa a upřel na Galada skelný pohled. Ať už chtěl říct cokoliv, jenom mu ze rtů stekla krev na bradu. Přepadl na zem a zůstal ležet.

Galad nepřítomně setřepal krev z čepele, sklonil se a otřel poslední kapky o Valdův kabát. Bolest, kterou dosud ignoroval, nyní pocítil naplno. Levé rameno a paže ho pálily. Stehno měl jako v ohni. Narovnat se vyžadovalo značnou námahu. Možná byl unavenější, než si myslel. Jak dlouho vlastně bojovali? Myslel si, že bude cítit uspokojení nad tím, že pomstil svou matku, ale cítil jenom prázdnotu. Valdova smrt nestačila. Nic kromě toho, že by se Morgasa Trakandovna znovu vrátila do života, nemohlo stačit.

Najednou si uvědomil rytmické pleskání, a když vzhlédl, viděl, že se každé dítě poplácává po obrněném rameni místo potlesku. Každý voják kromě Asunawy a tazelů. Ti nebyli nikde v dohledu.

Byar k němu přiběhl s koženou brašnou a opatrně roztáhl okraje díry v Galadově rukávu. „Tohle potřebuje zašít,“ podotkl, „ale počká to.“ Klekl si ke Galadovi, vytáhl z brašny obvazy a začal mu obvazovat stehno. „Tohle chce taky zašít, ale zatím ti to zabrání vykrváčet, než se k tomu dostanu.“ Přicházeli ostatní, blaho-

přáli mu, nejdřív opěšalí muži, po nich i jezdcí. Kromě Kasgara se na mrtvolu nikdo ani nepodíval. Mladík očistil Valdův meč o již zakrvácený kabát a vrátil ho do pochvy.

„Kam se poděl Asunawa?“ zeptal se Galad.

„Zmizel, jakmile jsi Valdu naposledy sekl,“ hlásil znepokojeně Dain. „Určitě mřít do tábora, aby přivedl tazatele.“

„Jel na druhou stranu, k hranici,“ hlásil někdo jiný. Za hranicí ležel Nassad.

„Pánové kapitáni,“ uhádl Galad a Trom kývl.

„Žádné dítě nedovolí, aby tě za to, co se tady stalo, tazatelé zatkli, Damodrede. Pokud to nenařídí jeho kapitán. Myslím, že někteří z nich by to mohli udělat.“ Ozvalo se rozzlobené mumlání, muži popírali, že by něco takového strpěli, ale Trom je poněkud utišil zdviženou rukou. „Víte, že to je pravda,“ prohlásil. „Cokoliv jiného by byla vzpoura.“ To vyvolalo naprosté ticho. Mezi dětmi dosud nikdy ke vzpouře nedošlo. Bylo možné, že dosud se tomu nic tolik nepřiblížilo. „Napišu ti propouštěcí dopis, Galade. Někdo by tě přesto mohl chtít zatknout, ale nejdřív tě bude muset najít, a ty budeš mít slušný náskok. Než Asunawa dostihne ostatní pány kapitány, potrvá to půl dne, a ať už s ním pojedje kdokoliv, dřív než do západu slunce to sem nestihnou.“

Galad rozzlobeně vrtěl hlavou. Trom měl pravdu, ale všechno bylo špatně. Hrozně špatně. „Napišeš propouštěcí dopisy i pro tyhle muže? Víš, že Asunawa si najde důvod a z něčeho obviní i je. Napišeš propouštěcí dopisy i těm dětem, které nechťejí pomáhat Seančanům zabírat naše země ve jménu muže mrtvého déle než tisíc let?“ Několik Taraboňanů si vyměnilo pohledy a kývlo, stejně jako další muži, a to ani nebyli všichni z Amadicie. „A co muži, kteří bránili pevnost Světla? Zlomí propouštěcí dopis jejich řetězy a zabrání Seančanům, aby je dřeli jako zvířata?“ Další rozzlobené vrčení. Zajatci byli bolavým místem pro všechny děti.

Trom, s rukama zkříženýma na prsou, si ho prohlížel, jako by ho viděl poprvé v životě. „Co chceš tedy dělat?“

„Chci dětem najít někoho, kohokoliv, kdo bojuje proti Seančanům, a spojit se s ním. Zajistím, aby děti Světla vyjely do Poslední bitvy, místo aby Seančanům pomáhaly lovit Aiely a krást naše země.“

„Kohokoliv?“ zeptal se pronikavým hlasem Cairhieňan Doirellin. Kvůli hlasu si z Doirellina nikdo neutahoval. Ačkoliv byl malý, byl skoro tak široký jako vysoký, neměl na sobě ani ždibec tuku, a když si mezi prsty položil ořechy a zaťal ruku v pěst, všechny ořechy rozlouskl. „To by mohlo znamenat Aes Sedai.“

„Pokud chceš být u Tarmon Gai'donu, budeš muset bojovat po boku Aes Sedai,“ upozornil ho Galad tiše. Bornhald se znechuceně ušklíbl, a nebyl sám. Byar se skoro narovnal, než se zase sklonil ke své práci. Nikdo však nic nenamítal. Doirellin kývl, jako by se nad tím dosud nezamýšlel.

„Ty čarodějky nemám rád jako každý jiný muž,“ prohlásil nakonec Byar, aniž by zvedl hlavu od práce. Obvazy prosakovala krev. „Ale v Poučkách stojí, že abys mohl bojovat s krkavcem, musíš se spojit s hadem, dokud není bitva vybojována.“ Ostatní muži přikyvovali. Krkavec znamenal Stín, ale všichni věděli, že je to i seančanský císařský znak.

„Budu bojovat vedle čarodějnic,“ řekl hubený Taraboňan, „dokonce i vedle těch aša'manů, pokud budou proti Seančanům. Nebo pokud přijdou do Poslední bitvy.“

ROBERT JORDAN

A budu bojovat s každým, kdo řekne, že se mýlím.“ Mračil se, jako by hodlal začít hned.

„Zřejmě nakonec bude podle tvého, můj pane velicí kapitáne,“ pravil Trom a uklonil se mnohem hlouběji než Valdovi. „Přinejmenším do určité míry. Kdo ví, co přinese další hodina, natož zítřek?“

Galad sám sebe překvapil, když se rozesmál. Od včerejška si byl jistý, že se už nikdy nezasměje. „To byl špatný vtip, Trome.“

„Tak je zákon zapsán. A Valda učinil prohlášení. Kromě toho jsi měl odvahu říct, co si ostatní jenom mysleli a drželi jazyk za zuby, včetně mě. To, co chceš ty udělat s dětmi, je mnohem lepší plán než všechny, co jsem slyšel od smrti Pedrona Nialla.“

„Stejně je to pořád špatný vtip.“ Ať říkal zákon cokoliv, od konce stoleté války ho všichni ignorovali.

„Uvidíme, co k tomu řeknou děti,“ podotkl Trom a zakřenil se, „až je požádáš, aby za námi šly do Tarmon Gai'donu, kde budou bojovat vedle čarodějnic.“

Muži se znovu začali plácát po ramenou, a ještě hlasitěji než po jeho vítězství. Zprvu jich bylo pár, ale další se k nim připojili, až všichni včetně Troma dávali najevo souhlas. Všichni až na Kasgara. Saldejec se hluboce poklonil a oběma rukama podával Galadovi čepel s volavkou.

„Teď patří tobě, můj pane velicí kapitáne.“

Galad si povzdechl. Doufal, že je ten nesmysl přejde, než se vrátí do tábora. Vracet se bylo už tak dost hloupé, natož aby přidávali podobné nápady. Nejspíš je okamžitě uvrhnou do řetězů, pokud je rovnou neutlučou k smrti. Vrátit se však musel. Byla to správná věc.

Bylo chladné jarní ráno a začínalo svítat, i když se slunce nad obzorem ještě neobjevilo. Rodel Ituralde zvedl zlatem pobíjený dalekohled a prohlížel si vesnici pod kopcem. Seděl na koni hluboko v srdci Tarabonu. Nenáviděl čekání na světlo. Dával pozor, aby se mu neblýskaly čočky, palcem přidržoval konec dlouhé rourky a stínil si ho dlaní. V tuhle hodinu bývají hlídky nejméně ostražitě, všichni jsou rádi, že tma, kdy by se mohl nepřítel přiblížit, se vytrácí, ale od cesty přes Almothskou pláň slyšel spoustu příběhů o aielských nájezdech uprostřed Tarabonu. Být on na hlídce, když hrozí aielský útok, nechal by si narůst další oči. Zvláštní, že se lidé neplašili jako rozkopnuté mraveniště. Zvláštní a hrozivé. Byla tu spousta ozbrojených mužů, Seančanů a Taraboňanů, kteří jim sloužili, a hordy Seančanů budujících statky i vesnice, ale dostat se až sem bylo snad až příliš snadné. Dnes to však skončí.

Za ním mezi stromy netrpělivě podupávali koně. Stovka Domanců mlčela, jen občas zavržalo sedlo, jak si někdo poposedl, avšak Ituralde cítil, jak jsou všichni napjatí. Přál si, aby měl dvakrát tolik mužů. Pětkrát tolik. Zpočátku to bylo gesto dobré vůle, že sám pojedje s oddílem tvořeným hlavně Taraboňany. Už si ale nebyl tak jistý, že to bylo správné rozhodnutí. V každém případě bylo pozdě bycha honit.

Serana stála v plochem, travnatém údolí mezi zalesněnými kopci na hranici mezi Elmorou a Amadicí. Od vesnice to bylo k lesu vždy nejméně míli, kromě strany, kde stál on, mezi ním a vesnicí se nacházelo rákosím obrostlé jezírko napájené dvěma potoky. Na takovém místě byl útok za denního světla holou sebevraždou. Vesnice byla velká už před příchodem Seančanů, zastávka pro kupecké karavany směřující

na východ, s asi tuctem hostinců a dvěma tucty ulic. Vesničané už vycházeli za denní práci, ženy nesly na hlavách koše a další zapalovaly ohně pod kotli s prádlem za domy. Muži odcházeli do dílen a občas spolu prohodili několik slov. Normální ráno. Už vybíhaly děti, hrály si s obručemi či po sobě házely fazolemi. Z dálky se tlumeně ozývalo bušení z kovárný a z komínů vycházel kouř.

Kam až oko dohlédlo, nikdo v Seraně se ani nepodíval na tři dvojice stráží s barevnými pruhy na korysech, přejíždějící na koních sem a tam asi čtvrt míle od vesnice. Jezero, o dost širší než vesnice, účinně chránilo čtvrtou stranu. Hlídky zřejmě byly přijímány jako každodenní záležitost, stejně jako seančanský tábor, díky němuž byla Serana dvakrát větší než dřív.

Ituralde nepatrně zavrtěl hlavou. On by tábor těsně vedle vesnice nepostavil. Střechy seranských domů byly taškové, červené, zelené a modré, ale budovy samotné byly ze dřeva. Oheň se z vesnice mohl až příliš snadno rozšířit do tábora, kde plátěné stany velké jako dům a nacpané zásobami počtem převyšovaly menší stany, ve kterých přespávali lidé, a velké hromady sudů, soudků a beden zabíraly dvakrát tolik prostoru jako všechny stany dohromady. Udržet zlodějské vesničany mimo prostě nešlo. Každá osada měla pár zlodějských strak, a i poměrně poctivé lidi mohla lákat blízkost takového bohatství. Umístění znamenalo, že vodu z jezera nebylo nutné tahat zbytečně daleko, a vojáci mimo službu to měli blízko na pivo a víno ve vesnici, ale ukazovalo to na velitele, jenž příliš nedbá na disciplínu.

Nedostatek disciplíny však neznamenal, že se v táboře nic neděje. Vedle vojáků vypadali sedláci málem jako lenoši. Muži kontrolovali koně, praporečníci prohlíželi vojáky nastoupené v řadách, stovky dělníků vykládaly nebo nakládaly vozy, pacholci zapřahali spřežení. Každý den přijížděly do tábora z východu i západu karavany vozů a jiné odjížděly. Ituralde obdivoval seančanskou výkonnost, s jakou zajišťovali, aby jejich vojáci měli, co potřebují, kdy to potřebují a kde to potřebují. Dračí spřísahanci tady v Tarabonu, ti nejzatrpklejší muži věřící, že jim Seančané ukradli jejich sen, byli ochotní mu prozradit, co věděli, když už s ním odmítli vyjet. V táboře bylo všechno, holínky, meče, šípy, podkovy, čutory, a všeho bylo dost pro vybavení několika tisíc mužů. Tuto ztrátu pocítí.

Odložil dalekohled, aby zahnal zelenou masařku, která mu bzučela před obličejem. Okamžitě ji nahradily další dvě. Tarabon byl plný much. To se vždycky objevují tak brzy? Až se vrátí do Arad Domanu, tam se teprve začnou líhnout. Tedy, pokud se vrátí. Ne, žádné pesimistické myšlenky. Až se vrátí. Tamsin by se jinak naštvála, a ji nebylo moudré příliš rozčilovat.

Většina mužů tam dole byli najatí dělníci, ne vojáci, a z nich byla jen asi stovka ze Seančanu. Nicméně včera v poledne dorazila kumpanie tří set Taraboňanů v pruhované zbroji, což téměř zdvojnásobilo jejich počty, a on musel změnit plány. Další oddíl Taraboňanů se objevil při západu slunce, právě včas na večeri a uložit se, kam to jenom půjde. Svíčky a lampový olej byly pro vojáky přepychem. V táboře byla i jedna z těch žen na vodítku, *damane*. Ituralde by byl raději, kdyby mohl počkat, dokud neodejde – museli ji někam odvést, protože k čemu by jim byla *damane* v zásobovacím táboře? – ale dneska byl určený den a on si nemohl dovolit zavdat Taraboňanům příčinu myslet si, že se drží zpátky. Někteří by skočili po příležitosti jít si po svých. Věděl, že za ním už moc dlouho nepůjdou, ale potřeboval je ještě pár dní zdržet.

Přenesl pohled k západu, ale s dalekohledem se už ani neobtěžoval.

„Ted,“ zašeptal, a jako na jeho povel vycvályaly z lesa dvě stovky mužů s kroužkovými závěsy přes obličej. A okamžitě se všichni zastavili, dováděli na místě, mávali kopími a jejich velitel před nimi přejížděl sem a tam a divoce mával rukama ve snaze nastolit jakýs takýs pořádek.

Z této vzdálenosti by Ituralde nerozeznal jejich obličej ani dalekohledem, ale uměl si představit, jak je Tornay Lanaset vztekly, že musí hrát takovou habaďůru. Sporý Dračí spřísahanec se nemohl dočkat, až se bude moct pustit do Seančanů. Jakýchkoliv Seančanů. Bylo těžké přesvědčit ho, aby nezaútočil hned v den, kdy překročili hranici. Včera byl radostí bez sebe, že konečně může z kyrysu seškrábat ty nenáviděné pruhy svědčící o věrnosti Seančanům. Naštěstí zatím poslouchal rozkazy do puntíku.

Když hlídka nejbliž k Lanasetovi obrátila koně a vyrazila k vesnici a seančanskému táboru, Ituralde obrátil pozornost tím směrem a znovu zvedl dalekohled. Hlídky zjistí, že jejich varování je nadbytečné. Všechny pohyby ustal. Někteří muži už ukazovali na jezdce na druhé straně vesnice, zatímco jiní jen civěli, vojáci i dělníci bok po boku. Poslední, co čekali, byli nájezdníci. Bez ohledu na aielské nájezdy považovali Seančané Tarabon za svůj a zabezpečený. Rychlý pohled na vesnici ukázal lidi stojící v ulicích a hledící na cizí vojáky. Ani oni nečekali nájezdníky. Ituralde usoudil, že Seančané měli pravdu, což byl názor, o který se v nejbližší budoucnosti nehodlal dělit s žádným Taraboňanem.

U dobře vycvičených mužů však šok nikdy netrvá dlouho. V táboře se vojáci rozběhli ke koním, z nichž mnozí dosud nebyli nasedlaní, třebaže se pacholci okamžitě pustili do práce. Asi osmdesát seančanských pěšáků s luky se seřadilo a klusem se rozběhlo přes Seranu. To lidi přesvědčilo, že opravdu něco hrozí, takže začali odchytávat menší děti a starší hnali do poměrného bezpečí v domech. Ve chvílce byli v ulicích jenom běžící lučištníci v lakované zbroji a podivných přílbách.

Ituralde otočil dalekohled na Lanasieta. Ten už hnal své muže vpřed. „Počkej si,“ zavřel Ituralde. „Počkej si na ně.“

Znovu to vypadalo, jako kdyby Taraboňan zaslechl jeho rozkaz, a konečně zvedl ruku a zastavil svoje muže. Byli stále asi půl míle od vesnice. Ten horkokrevný hňup měl být nejméně míli daleko na kraji lesa a stále ve zdánlivém zmatku, aby to vypadalo, že je bude snadné zahnat, ale půl míle bude muset stačit. Potlačil nutkání přetřít si prstem levé ucho. Bitva už začala a v bitvě musíte přesvědčit své podřízené, že máte naprosto chladnou hlavu a jste zcela nezaujatý. *Nesmíte* vypadat, že byste své údajné spojence nejraději třískali po hlavách. Z velitele se na muže přenášejí pocity a rozhněvaní muži se chovají hloupě, nechávají se zabít a prohrávají bitvy.

Sáhl si na půlměsíčnou mušku na tváři – muž má v takovýto den vypadat co nejlepe – a pomalu, odměřeně dýchal, dokud si nebyl jistý, že je uvnitř stejně klidný, jak se tvářil navenek, načež se znovu zadíval na tábor. Většina Taraboňanů už byla na koních, ale čekali, až se budou moct zařadit za dvacítku Seančanů pod vedením vysokého chlapíka s tenkým chocholem na podivné přílbě, kteří přivcávali do vesnice. Včerejší nově příchozí se drželi vzadu.

Ituralde studoval postavu v čele zástupu. Viděl ji v mezerách mezi domy. Jeden chochol označoval poručíka nebo možná podporučíka. To mohlo znamenat chlapce

NŮŽ SNŮ

s chmýřím pod nosem na prvním postu nebo prošedivělého veterána, jenž vám při prvním chybě utrhne hlavu. Zvláštní, *damane*, označená stříbrným vodítkem, které ji spojovalo se ženou na jiném koni, hnala své zvíře stejně jako ostatní. Podle všech zpráv byly *damane* vězeňkyně, ale ona se tvářila stejně dychtivě jako druhá žena, *sul'dam*. Možná –

Najednou se mu zadrhl dech v hrdle a všechny myšlenky na *damane* ho opustily. Na ulici dosud *byli* lidé, sedm či osm mužů a žen, kráčeli v hloučku před ženoucím se zástupem a zřejmě neslyšeli dusot kopyt za sebou. Seančané neměli šanci zastavit, ani kdyby chtěli, a oni měli dobrý důvod nezastavovat, když je čekal nepřítel, ale vysokému chlapíkovi v čele se ruka na otěži ani nezachvěla, když ty lidi prostě přešel. Takže veterán. Ituralde odříkal modlitbu za mrtvé a odložil dalekohled. Na to, co mělo přijít, ho nepotřeboval.

Dvě stě kroků za vesnicí začal důstojník řadit svoje muže a lučištníci už měli nasazené šípy. Mával na Taraboňany za sebou a pozoroval Lanasieta dalekohledem. Od rourky se odrazilo sluneční světlo. Už vycházelo slunce. Taraboňané se hladce rozdělávali, hlavice kopí se blyštěly, skloněné pod stejným úhlem, disciplinovaní muži se řadili vedle lučištníků.

Důstojník se naklonil k *sul'dam*. Jestli ji teď s *damane* vypustí, mohlo by to skončit pohromou. Pochopitelně tak to mohlo dopadnout i bez těch dvou. Poslední Taraboňané, kteří dorazili až nyní, se stavěli do řady padesát kroků za ostatními, zaráželi kopí do země a vytahovali z pouzder jezdecké luky. Lanasieta, ať je navždy zatracen, popohnal muže do útoku.

Ituralde pootočil hlavu a promluvil, aby ho muži slyšeli. „Připravte se.“ Sedla zavrzala, muži zvedali otěže. Ituralde znovu odříkal modlitbu za mrtvé a zašeptal: „Teď.“

Tři sta Taraboňanů jako jeden muž, seřazených v dlouhé řadě, *jeho* Taraboňanů, zvedlo luky a vystřelilo. Ituralde nepotřeboval dalekohled, aby viděl, že ze *sul'dam*, *damane* a důstojníka najednou trčí šípy. Málem je to smetlo ze sedla, jak do každého narazila desítka šípů. Ituraldemu se ten rozkaz nelíbil, jenže ty dvě ženy byly nejnebezpečnějšími protivníky v poli. Zbytek salvy vyřídil většinu lučištníků a očistil sedla, a muži ještě padali, když vyletěla druhá salva, odrovnala zbytek lučištníků a vyprázdnila další sedla.

Taraboňané věrní Seančanům byli přistiženi nepřipravení. Pokoušeli se bojovat. Někteří z těch, kdo ještě seděli v sedlech, se obraceli a sklápěli kopí proti útočnickům. Ostatní, snad zmatení iracionálností, jaká může vojáky v bitvě přemocet, odhazovali kopí a snažili se vytáhnout luky. Ale dopadla mezi ně třetí salva, šípy s ozuby, prorážející i kyrysy, a najednou si přeživší zřejmě konečně uvědomili, že jsou ještě naživu. Většina jejich druhů ležela na zemi nebo se pokoušela vstát se dvěma i třemi šípy v těle. Ti dosud v sedlech byli v menšině. Několik mužů otočilo koně, a vmžiku všichni přechali k jihu pronásledovaní posledním deštěm šípů.

„Zadržte,“ zamumlal Ituralde.

Hrstka lučištníků znovu vystřelila, ale většina se střelby moudře zdržela. Mohli zabít pár dalších nepřátel, než se dostanou mimo dostřel, ale tato skupina byla poražena, a oni budou zanedlouho počítat každý šíp. Nejlepší bylo, že se nikdo nepustil do pronásledování.

Totéž se nedalo říct o Lanasietovi. S vlajíci pláští se on a jeho dvě stě mužů

ROBERT JORDAN

vrhli za prchajícími. Ituralde si představoval, že je slyší ječet, jako lovce na stopě za prchající kořistí.

„Myslím, že Lanasieta už nevidíme, můj pane,“ ozval se Jaalam a zastavil vzpírajícího se bělouše vedle Ituraldeho.

„Možná, můj mladý příteli. Snad se ještě vzpomátuje. V každém případě jsem si nemyslel, že by se Taraboňané vraceli do Arad Domanu s námi. Ty snad ano?“

„Ne, můj pane,“ odvětil vyšší muž, „ale myslel jsem, že mu jeho čest vydrží přes první boj.“

Ituralde zvedl dalekohled. Lanasieta stále cválal. Úplně se zbláznil, těžko přijde k rozumu, jež nemá. Přišel o třetinu mužů stejně jistě, jako by je zabila *damane*. Počítal s několika dny. Bude muset znovu změnit plány, snad změnit i příští cíl.

Přestal myslet na Lanasieta a zadíval se na ulici, kde měli být přejetí lidé. Překvapeně zabručel. Žádná těla tam neležela. Přátelé a sousedé je museli odnést, i když se schylující se bitvou to bylo asi stejně pravděpodobné, jako že se sami zvedli a odešli.

„Je čas spálit všechny ty seančanské zásoby,“ prohlásil. Schoval dalekohled do koženého pouzdra přivázaného k sedlu, nasadil si přílbu a pobídl koně z kopce. Jaalam a ostatní ho v zástupu následovali. Vyježděné koleje a rozryté břehy ukazovaly na brod přes potok. „Jaalame, ať muži upozorní vesničany, že si mají sbalit. Ať začnou s domy nejbliž u tábora.“ Oheň se mohl rozšířit libovolným směrem, záleželo na větru.

Pravdou bylo, že už zapálil důležitý oheň. Nebo aspoň dýchl do uhlíků. Bude-li na něj svítit Světlo, pokud se někdo nenechá přemoct nedočkavostí či se nepoddá zoufalství nad tím, jak pevně mají Seančané Tarabon v rukou, pokud nikdo nenarazí na potíže, jež mohou zničit i nejlepší plán, pak po celém Tarabonu zasadí během dneška dvacet tisíc mužů podobné údery. A zítra to udělají zase. Teď mu stačilo pouze vrátit se přes čtyři sta mil Tarabonu, zbavit se tarabonských Dračích spřisahanců, posbírat své muže a přejet zpátky přes Almothskou pláň. Bude-li na něj světlo svítit, pak ten požár popálí Seančany natolik, aby za ním vyrazili s plnou silou. Doufal, že to bude velká síla. Tak vletí po hlavě do pasti, kterou jim nastražil, dřív, než zjistí, že tam nějaká past je. A jestli ho nebudou sledovat, potom aspoň zbaví svou domovinu Taraboňanů a přivede domanské Dračí spřisahance k boji za krále místo proti němu. Pakliže tu past uvidí. . .

Cestou z kopce se Ituralde usmál. Pokud ji uvidí, měl už připravený další plán a ještě další. Vždycky hleděl daleko dopředu a vždycky měl připravené plány pro každou eventualitu, jakou si uměl představit, kromě té, že se před ním z čista jasná zjeví Drak Znovuzrozený. Myslel si, že jeho plány by nakonec zvládly i něco takového.